

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «МІЗИНА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF MIZINA v. UKRAINE)**

(Заява № 28181/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

10 серпня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

10/11/2006

Це рішення стане остаточним відповідно до умов, визначених п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням..

У справі «Мізіна проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 10 липня 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (N 28181/04), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянкою України пані Вірою Петрівною Мізіною (далі – заявниця) 22 липня 2004 року.

2. Уряд України (далі – Уряд) представляли його Уповноважені: пані В. Лутковська і п. Ю. Зайцев.

3. 15 березня 2005 року Суд вирішив надіслати заяву на комунікацію з Урядом. Відповідно до п. 3 ст. 29 Конвенції Суд вирішив розглянути питання щодо прийнятності та суті скарги разом.

4. 1 квітня 2006 року дану справу було передано на розгляд до нещодавно створеної п'ятої секції (п. 5 правила 25 та п. 1 правила 52).

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

5. Заявниця, 1940 року народження, проживає у місті Новгородівка Донецької області, Україна.

6. Заявниця звернулася до Новгородівського міського суду Донецької області з позовом до ДВАТ «Шахта 1/3 Новгородівська» про стягнення заборгованості із заробітної плати.

7. 18 грудня 2002 року Новоградівський міський суд задовольнив цей позов і присудив заявниці 1810,24 грн¹. 28 січня 2003 року відділом державної виконавчої служби Новоградівського міського управління юстиції було відкрито виконавче провадження.

8. У лютому 2003 року ДВАТ «Шахта 1/3 Новоградівська» було реорганізовано, і як структурний підрозділ вона увійшла до складу ДП «Селидіввугілля». Оскільки це підприємство набуло статусу боржника, то у грудні 2003 року виконавче провадження було передано на виконання до відділу державної виконавчої служби Селидівського міського управління юстиції.

9. У січні 2004 року заявниця звернулась до Новоградівського міського суду Донецької області зі скаргою до відділу державної виконавчої служби Новоградівського міського управління юстиції у зв'язку з невиконанням судового рішення, винесеного на її користь. 11 березня 2004 року міський суд відхилив скаргу заявниці, не знайшовши вини у діях відділу виконавчої служби. Суд встановив, що виконавча служба діяла належним чином щодо виконання судового рішення від 18 грудня 2002 року. Проте згідно з численними рішеннями господарського суду Донецької області виконавчій службі було заборонено продавати майно шахти, оскільки щодо неї було розпочато процедуру банкрутства. Суд також зазначив, що згідно з Законом України «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» 2864-14 26 грудня 2001 року було введено мораторій на застосування примусової реалізації майна державних підприємств, у статутних фондах яких частка держави становить більше 25%. 10 червня 2004 року апеляційний суд Донецької області залишив рішення суду першої інстанції від 11 березня 2004 року без змін. Заявниця подала касаційну скаргу до Верховного Суду України. Розгляд справи досі триває.

10. Протягом серпня-жовтня 2004 року заявниця отримала 1681,03 грн², залишок суми сплачено не було.

11. Заявниця звернулась до Селидівського міського суду Донецької області з позовом проти відділу державної виконавчої служби Селидівського міського управління юстиції, вимагаючи компенсації матеріальної і моральної шкоди, яка була завдана тривалим невиконанням судового рішення, винесеного на її користь. 22 листопада 2004 року суд не задовольнив позов заявниці. 8 квітня 2005 року апеляційний суд Донецької області залишив це рішення без змін. 10 травня 2005 року Селидівський міський суд визначив строк до 20 травня 2004 року, протягом якого заявниця може подати апеляційну скаргу згідно з вимогами чинного законодавства. Сторони не надали будь-якої інформації щодо цих проваджень.

1. Що на той час складало приблизно 341,35 ЄВРО

2. Приблизно 291,02 ЄВРО, близько 50,00 ЄВРО не було виплачено.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

12. Відповідне національне законодавство наведено в судовому рішенні у справі «Сокур проти України» (№ 29439/02, пп. 17-22, 26 квітня 2005 року).

ПРАВО

I. ОБСЯГ СПРАВИ

13. Суд зазначив, що після того, як справа була надіслана на комунікацію Уряду-відповідачу, заявниця подала нову скаргу, стверджуючи про порушення статті 13 Конвенції у зв'язку з невиконанням рішення суду, винесеного на її користь.

14. На думку Суду, нова скарга не є уточненням первинної скарги заявниці, яка була дана до Суду приблизно на рік раніше і щодо якої сторони надали свої зауваження. Таким чином, Суд вважає, що недоречно зараз розглядати ці питання окремо (див. рішення у справі «Піряник проти України», № 75788/01, п. 20, 19 квітня 2005 року).

II. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

15. Заявниця скаржилась на тривалість невиконання судового рішення, винесеного на її користь. Вона посилалась на п. 1 статті 6 Конвенції і статтю 1 Першого протоколу. Ці статті, наскільки це має відношення до справи, передбачають наступне:

Пункт 1 стаття 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів ...».

16. Твердження Уряду щодо невичерпання національних засобів захисту є подібними до тих, що вже були відхилені Судом у справі «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пп. 28-32, 27 липня 2004 року). Суд вважає, що ці заперечення мають бути відхилені з тих самих причин.

17. Суд зазначає, що скарга заявниці щодо порушення п. 1 статті 6 Конвенції, а саме тривалості виконання судового рішення Новгородівського міського суду, не є очевидно необґрунтованою в сенсі п. 3 статті 35 Конвенції. Суд далі зазначає, що скарга не є неприйнятною з будь-яких інших підстав. Таким чином, її слід вважати прийнятною. З тих самих причин скарга заявниці щодо порушення статті 1 Першого протоколу не може вважатися неприйнятною.

III. ЩОДО СУТІ СПРАВИ

18. Уряд заявив, що відповідальність держави в цій ситуації обмежувалась організацією та належним здійсненням виконавчого провадження і що тривалість виконавчого провадження була спричинена важким фінансовим станом боржника та кризою в енергетичній галузі України в цілому. Уряд заявив, що виконавча служба вжила всіх необхідних заходів для виконання рішення суду і не може нести відповідальність за затримку у виконанні. Правомірність дій щодо виконання судового рішення в цій справі було підтверджено національними судами. Уряд заявив, що держава не може нести відповідальність за борги її підприємств.

19. Заявниця не погодилася з цим.

20. Суд зауважує, що судові рішення, ухвалені на користь заявниці, не було виконане повністю упродовж трьох років і п'яти місяців.

21. Суд нагадує, що вже було встановлено порушення п. 1 статті 6 Конвенції і статті 1 Першого протоколу в аналогічних справах (див. вищезазначені справи «Сокур проти України», пп. 30-37, та «Шмалько проти України», № 60750/00, пп. 55-57, липень 2004 року).

22. Розглянувши всі надані матеріали, Суд приходить до висновку, що Уряд не надав жодних фактів або аргументів, які дали б можливість Суду зробити інший висновок у цій справі.

23. Таким чином, у цій справі було порушення п. 1 статті 6 Конвенції і статті 1 Першого протоколу.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

24. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

A. Шкода

25. Заявниця просила відшкодувати матеріальну та моральну шкоду в сумі 6382 ЄВРО.

26. Уряд зауважив, що заявниця не обґрунтувала свою скаргу.

27. Суд не виявив жодного причинного зв'язку між встановленим порушенням та грошовою компенсацією, що вимагалась. Тому Суд відхилив цю скаргу.

28. Проте, оскільки судові рішення, винесені на користь заявниці, не було виконано в повному обсязі (див. п. 10), Суд вважає, що якщо Уряд виплатить заявниці залишок визначеного судом боргу, це буде вважатися повним і остаточним задоволенням скарги заявниці щодо сплати компенсації.

29. Суд дійшов висновку, що заявниці було завдано моральної шкоди, і призначив виплату їй відповідної компенсації в розмірі 1000 ЄВРО.

B. Судові витрати

30. Заявниця не подала жодних вимог щодо компенсації витрат у встановлений строк, і, таким чином, Суд нічого не присуджує.

C. Пеня

31. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення п. 1 статті 6 Конвенції;

3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
- (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявниці заборгованість за рішенням суду, яка досі їй належить, та 1000 (одну тисячу) ЄВРО як відшкодування моральної шкоди;;
 - (b) зазначена сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, плюс держава-відповідач має сплатити суму будь-якого податку, який може бути стягнутий із заявниці;
 - (c) у випадку невиплати чи несвоєчасної виплати державою-відповідачем належної заявниці суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського центрального банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку;
5. *Відхиляє* інші вимоги заявниці щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено в письмовій формі 10 серпня 2006 року відповідно до пп. 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(Claudia Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(Peer Lorenzen)
Голова